

Nr 87

Av herr **Elofsson, Gustaf**, om anstånd med inbetalning av skatt vid skönsmässig taxering.

Enligt taxeringsförordningen § 66 åligger det taxeringsnämnd att för varje skattskyldig besluta till vilket belopp taxering till kommunal inkomstskatt samt till statlig inkomstskatt och statlig förmögenhetsskatt skall påföras vederbörande. Om självdeklaration icke avgivits av den skattskyldige skall taxeringsnämnden enligt taxeringsförordningen ändå fastställa vederbörande skattskyldigs taxering. Detta förfarande, som ofta går under benämningen skönstaxering, är givetvis nödvändigt för taxeringsverk-samhetens rätta funktion liksom taxeringsnämnds möjlighet att besluta om taxering med avvikelse från självdeklarationen. I taxeringsförordningens § 69 har till den enskildes rättmätiga skydd meddelats särskilda bestämmelser för den skattskyldiges underrättelse om taxeringsnämndens beslut.

Erfarenheten visar att det är en mångfald omständigheter som kan medverka till att taxeringsnämnd varit tvungen tillgripa förfarandet med skönstaxering. I åtskilliga fall rör det sig om uppenbara försök från skattskyldiga att undandra sig skatt. Dessa försök kan givetvis inte tolereras. I en del fall kan dock bakgrunden vara en annan, och förmildrande omständigheter finnas. Med hänsyn till att en förutsättning för taxeringsväsendets rätta funktion är att det kan bringas att arbeta så smidigt som möjligt kan det ifrågasättas om inte taxeringsnämnderna skulle erhålla rätt att tillgripa skönstaxering med vissa variationer i tillämpningen.

I de fall där skönstaxering skett till avsevärda belopp och vederbörande skattskyldig med anledning därav debiterats betydande belopp i skatt kan konsekvenserna bli mycket betungande för den skattskyldige. Om skönstaxeringen kommit att ske på lösa grunder, vilket ofta torde vara fallet med hänsyn till de bristfälliga upplysningar som vanligen i dessa fall står taxeringsnämnderna till buds, borde taxeringsnämnd medges rätt att mildra konsekvenserna av skönstaxeringen utan att fördenskull avstå från möjligheten att få fallet prövat vid högre instans. Detta kunde ske genom att taxeringsnämnd, där sådana skäl kan anses föreligga som motiverar en mildring i skönstaxeringens konsekvenser, kunde medge uppskov med inbetalning av den debiterade skatten.

De fall där dylika uppskov medgivits torde lämpligen böra uppföras på särskilt uppslag i taxeringslängderna och formellt, i avvaktan på utslag i högre instans, betraktas som en osäker fordran, som icke skulle inkluderas

i taxeringslängdernas sammanräknade till taxering beslutade belopp. Genom detta här skisserade förfarande torde garantier kunna skapas för en mera flexibel och därmed också effektivare och framför allt rättvisare tillämpning av förfarandet med skönstaxering.

Med hänvisning till det ovan anförda hemställs,

att riksdagen måtte besluta om sådan ändring i taxeringsförordningen, att skattskyldig som skönsmässigt åsatts taxering då synnerliga skäl därtill föreligger av taxeringsnämnd kan beviljas anstånd med erläggande av skatt till dess högsta instans till vilket målet föres avgjort ärendet, samt

att vederbörande utskott måtte utarbeta förslag till erforderlig lagtext med beaktande av de i motionen anförda synpunkterna.

Stockholm den 22 januari 1963

G. Elofsson
